

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:
S z e c h e n y i - u t c a ,
(osizmadiaszin alatt.)

Névtelenül beküldött és bérmentetlen
levelek nem fogadtatnak el.

Nyilttéri czikkek garmond sora
után 30 kr. fizetendő.

SZOLNOK-DOBOKA

TARSADALMI, KÖZGAZDASZATI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.
SZOLNOK-DOBOKAMEGYE ÉS A MEGYEI GAZDASÁGI EGYLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Évnegyedre 1 frt 50 kr
Községeknek, egészévre előfizetve
5 forint.

HIRDETÉSI DÍJAK:

egy 30 négyzet cm. tért elfoglaló egyszer
hirdetés díja 50 kr. Bélyegilleték minden
beiktatásnál 30 kr.

Megjelenik minden vasárnap.

Az erdélyi bazár.

Az erdélyrészi közmívelődési egyesület budapesti fiókja kiállítást rendez a fővárosban erdélyi iparczikkekből. A cél: piaczszerezés itthon a hazai iparnak És erre nincs rosszul megválasztva a mód, mert a romániai piaczokról leszorult erdélyrészi ipar iránt jelenleg országszerte bizonyos rokonszenv uralkodik.

Áruforgalmi statisztikánk szerint, tisztán Magyarország tizedfélmillió forint értékűt szállított egy év alatt Romániába. Ebből 8 millió iparczikk. Ehez járul még a határforgalom útján három millió. Tehát tisztán iparczikk tizenegy millió forint. Távol van tőlünk, hogy ezt mind az erdélyi részek javára írjuk, de kétségtelen, hogy általában, de különösen a határforgalom tulnyomó részét, erdélyrészi iparczikk képezte.

Ez most, természetesen változott. A vámháboru minden forgalmat beszüntetett. S ennek a közgazdasági mellett azon nemzeti hátránya is van, hogy előmozdítja a Romániába való kivándorlást. Ha székelyeink hazulról nem vihetnek ki, maguk mennek oda műhelyeikkel és gyáraikkal. Így az ország egyszerre kétfelől vérzik: nyugatra pénze foly ki az idegen czikkekért, keleten saját véreinket veszítjük a megélhetésért.

És hogy az idegen czikkek fogyasztása miatt meunyre passiv a mi forgalmi mérlegünk, azt csak e néhány tételből is elképzelhetjük: 1885-ben kivittünk: gyapju-szövetből 6 millió forintra, behoztunk 41 $\frac{1}{2}$ millió árut; férfi ruházatból ki 4 milliót, be 7 milliót; pamut-szövetből ki 3 milliót, be 37 milliót; női ruházatból kivitel 2 millió, behozatal 8 millió; selyemszövetből kivitel 1 millió, behozatal 13 millió; pamutfonalból kivitel 1 millió, behozatal kilenczedfél mil-

lió; lábbeliből kivitel 1 millió, behozatal hatodfél millió; zsákból kivitel egy millió, behozatal 3 millió; kalapokból kivitel 700-ezer, behozatal negyedfélmillió; talpbőrből kivitel 746 ezer, behozatal hatodfélmillió.

Csak e néhány tétel is elég leczkét tartalmaz a mi számunkra. Vegyük ezekből csak a gyapju-szövetek, a kalapok, a lábbelik és talpbőrök tételeit: csak ezekben 45 millió az évenkénti veszteség! Ide vehetjük még a zsákokat, melyek itthon szintén mind előállíthatók lennének; ezekkel a veszteség 47 millió. És ez mind oly czikkekért megy ki, melyekben versenyképesek vagyunk.

A társadalmi mozgalom tehát sohase teljesít üdvösebb dolgot, mint mikor a hazai ipar pártolása iránt buzgolkodik. Támogatás nélkül egy se fejlett; midőn tehát hazai iparunkra azt vetik, hogy fejletlen, a mi részben igaz is, akkor az illetők tulajdonkép nem iparunkat, hanem önmagukat ítélték el.

Az erdélyi bazár mindenesetre jelentős következményeket vonhat maga után. Ha nem jár ez is úgy, mint nálunk minden: hogy pillanatnyi fölbuzdulásból, egy divatos áramlat következtében rövid időre felkapják, aztán elfeledik.

Az ipart nem társadalmi intézmények terjesztik, hanem a kereskedők. Ezért hiába való a fővárosban is a közvetítést az iparvagy a kereskedelmi muzeumokra bízni. Az a fogyasztó, a kinek valamire szüksége van, nem megy ez intézetekbe, hanem a kereskedésekbe, s abból választ, a mit maga előtt lát. Még ha amaz intézetek valamelyikével kapcsolatban egy állandó erdélyrészi áruraktár állíttatnék fel, talán inkább megközelítenék a célt; bár ennél is sikeresebb, ha kereskedők veszik kezükbe az ügyet.

Egy bazár legfőlebb arra való, hogy a figyelmet és érdeklődést fölkeltse; de a forgalmat csak oly intézkedésekkel lehet biztosítani, melyek következtében a czikkek folyvást láthatók, könnyen hozzáférhetők és megszerezhetők lesznek. A piaczszerezés nem egy pillanat, hanem évek műve. Ide anyagi és erkölcsi kitartás szükséges.

Arra pedig sulyt fektetünk, hogy a fővárosból induljon ki a hazai ipar pártolása. Annál inkább örvidenénk, ha ez az erdélyrészi iparczikkekkal venné kezdetét. Mert a vidék, főleg a divat terén, Budapest után indul.

Ezért alkalmas kereskedelmi összekötetések létesítésére kell fektetni a fősulyt.

Az érdekelt kereskedők és gyárosok alakuljanak szövetkezetté, s úgy a fővárosban, mint az ország más nagyobb piaczain szemeljenek ki a helyi viszonyokkal ismerős bizományosokat, kik bizonyos anyagi érdekek útján ösztönözve legyenek arra, hogy czikkeiknek propagandát csináljanak.

Nyugati államok iparosai így tesznek a keleti piaczokon, ezért hódítanak el minden tért előlünk. Okuljunk külföldi kárunkon, hogy legalább itthon ne legyünk tovább is a megvert fél.

DEÉS, 1887. május 3.

Az erdélyi részek mezőgazdasági érdekeinek leghivatottabb ismerője, az erdélyi gazdasági egyesület elnöke báró Kemény Gábor, a ki mint földmívelési miniszter a legszebb eredménnyel működött volt, eln. megnyitó beszédében gazdag adatokkal indokolt véleményt nyilvánított a Romániával folyó vámszerződési tárgyalásokról az erdélyrészi gazdaság szempontjából, melynek érdekesebb pontjai ezek:

A „SZOLNOK-DOBOKA” tárczája.

Visszaemlékezések.

A rablás. — Az elesettek. — Emlék. — Urbán bosszuja. — Katona Miklós haditörvénytörő előtt. — Lápota vidéke. — Dimbuj és felhívása. — A nagy-bányai nemzetörtség. — Föbelövetések. — Domokos felgyújtatik. — A lázadók szétverése. — Erdély mint korona tartomány. — A nagy Landsturm. — Binder téparancsnok. — Tri-cu tri.

XXXVII. — Az ágyuk dörgése elhallgatott; a puskák ropogó tüzelése megszűnt: az est az alkony szárnyain közelgetett. S a város fölött mintha kihalt volna minden: nagy, néma csendesség honolt mindenütt. Ennek közepette fölhangzik az erős zárat fészítő tompa ütés; hallatszik a vaslemezekre mért ütéseknek reszkető hangja, s a kövezetre dobott üvegek szétpattogó csörömpölése.

Urbán vitézeinek szabad rablást engedett s a feltört boltok egyikéből értékes kelméket, másikkól hazai szőtteket hordanak és szórnak szét a szüröny hegyével, a zsákmányt váró és leső piszkos tömeg közé. Midőn a jól felszerelt vegyes-kereskedésből a csémege ételek és cukros szeszes italok mohó fogyasztása mellett, még a markotányosfélék is dúsan rakodtak meg...

A kínos éjszaka óráira vontatott lassusággal kezdett keleten a hajnal pírja fakadni, melynek szürke homályában tartózkodva tekinténk szét a piaczon, előttünk álltak a felvert és kiürített bolt-helyiségek, s távolabb a piacz hosszában két elesett gubás nemzetör hullája...

A hivatalos óra beálltával a hatóság intézkedéseket tett az elesettek eltemetése felől. Gr. Lambert dragonyos századost Urbán teljes katonai dísszal, ágyu- és puska díszlövészek közt kísértette fel a rózsahegyi temetőbe, míg a városi hatóság a kis-temetőn egy nagy közös sirba helyeztette

örök nyugalomra — tudomásunk szerint huszonhárom elesett és legyilkoltnak hulláját.

Az éveken át elhagyott sirhalom körül Biró Pataki Luiza — a még ma is fennálló — farácszatot emeltette, melynek hézagai közt — a később divatba jött — sirok világítása alkalmával meggyújtá az emlékezetnek halvány világát!...

Most — úgy tudjuk, — hogy a kegyelet megemlékezés egy szerény összeget hozott egybe, s miután az esemény méltó arra, hogy örökre a feledékenység fátyolával legyen takarva, talán eljött az ideje, hogy a porladozó tetemek fölébe emelendő fekete márvány-szobor, szomorú-fűzek árnya közt hirdesse a vándornak: „Itt nyúgosznak porai azon huszonhárom testvérhoni nemzetörnek, kik a haza szent ügyéért 1848. november 25-én, az utczai harcban Deésen elesetek.”

Urbán szomorú kötelessége teljesítése után még szomorubbra vállalkozott: a védtelen magyarok üldözésére. Sebes léptekkel ért Kis-Nyiresre, itt még a báró Huszár Zsigmond gyilkosai a bitófán függtek, ezeknek Urbán — az ötlet kísértő lázadó csapat által elfogott előkelő magyarokkal — sirokat ásott azon fenyegetéssel, hogy holnap ők fognak ottfüggni — temettette el. De nem tudhatni: a diadalmas vezér szeszélye, avagy az események hozták úgy: Kolozsvár felé sietett, és eme foglyait is megkötözve, Deésen át Kolozsvárra hurczoltatta. Visszatértével fölgyújtotta Katona Miklósnak berkeszi udvarházát, mert a reactió diadalmas vezérének hadviselési eszközei voltak: a gyujtogatás, fosztogatás és gyilkolás, s méltó volt a táborokara hőseihez, kik vele együtt legkevesbbé találhatták fel a puskaport??

Nagy-Bányán még mind féltek benyomulásától, midőn ő már messze, távol járt. Katona Miklóst pedig a magyar kormány hadi törvénytörő elé állította. De mi is felmentjük őt, mint

a ki szájhóskódva egy oly ügy élére állott, melyre sem hivatva, sem képesítve nem volt.

És most már visszaemlékezéseink fáradt szárnyai innen felfelé vezetnek, oda, hol a Czibules öszbevegült fejét a magasba emeli, oda, hol a Sátor meredek oldalának lábainál terjed el Magyar Lápota és Domokos; e két lelkes magyar község, két oltár, melyen a hazának és a hitnek a szabadság szent lángjánál áldoznak; két tündéres tengerszem ez, a havasok izmos hegylánczai közt, melynek partjain a hazaszeretet örökzöldje virít!

A megpróbáltatásnak napjai e lelkes községekre nézve is már bekövetkeztek, midőn Dimbuj Naszódra — e nyugalmozott határori hadnagy, a reactió ez egyik vakeszköze, Felső-Egeres felől tört át fegyelmetlen táborával.

Megérkezvén Felső-Szőcsre, Szántó Mártont és Biró Józsefet, gróf Teleki Domokos tisztartóit maga elé idéztette, két proklamációt adott át azon rendelettel, hogy egyiket Magyar-Láposra vigyék, a másikat pedig Nagy-Bányára küldjék el, s mondják meg szóval is, hogy ő azért jött, hogy a népet lecsendesítse, azért Magyar-Lápos és Domokos tegye le a fegyvert, mert e miatt nyugtalan a nép.

Técsi Sámuel kapitány és Bak Ferencz hadnagy, a magyar-láposi nemzetörtség tisztjei, a proklamációra azt válaszolták, hogy támadni senkit sem akarnak, azonban ha megtámadtatnak védeni fogják magukat.

Mig ezen küldetésben jártak, Felső- és Alsó-Szőcs, Lárpa, Tőkés és Oláh-Lápos községekben félre verettek a harangok, s azoknak vészhangjára a nép minden irányban tódult Felső-Szőcsre. És már az első nap annyi csődült össze, hogy a község és határa teljesen ellepetett, lándzsák és puskák által fegyverzett oláhok által. Mindazonáltal a gyűjtés még két hétig tartott, s özönlött a nép Naszód és Kővárvidéke, sőt a Mezőségről is.

„Ugyhiszem egészen helyén van itt és ez alkalommal földmives osztályunk fájó sebeit tárni fel, hogy, ha szabad ezzel a kifejezéssel élni, a diagnosis megállapítván, a hivatottaknak módjában legyen a gyógyírt alkalmazni azokra. Jelenleg, mindenekelőtt azon kereskedelmi szerződésről kívánok szólni, mely a szomszéd Romániával tárgyalás alatt van; és a mely az erdélyi részekre nézve fontosabb, mint az ország többi részeire nézve, mivel Erdélynek déli és keleti határát egészen Oláhország és Moldova képezik. — Már rég folydogál, megakad és újra megindul a tárgyalás a kereskedelmi szerződésre vonatkozólag. A Romániával kötendő kereskedelmi szerződés kérdései igen nehezek és kényesek. Egyik felől áll Románia, másik felől Ausztria és Magyarország. Románia egy agricol ország, igen csekély iparral. Területének nagyobb része igen jó földdel bír. És a Duna a román Alföld mellett hosszan kanyarodván végig, az ország belső részeiből közel elérhető. Közel kapják a közlekedési eszközt és nincs megnehezítve az odajutás; nem úgy vannak vele, mint mi Fiumével. Mindezek következtében a közelebbi pár tíz év alatt a földmivetés és kereskedés terén tett előhaladása Romániának egyenesen meglepő. — Fő productumai a buza és a törökbuza (kukoricza). Ezek foglalják el a földmivetésben a figyelem nagy részét, ezek adják a jövedelem főágait. Románia nagy térségén kevés a legelő; igen kevés a kaszáló is. Ha kevés a legelő és igen kevés a kaszáló, akkor csak viszonyosan is, jelentékeny marhatartásuk nem lehet. Tudtomra még eddig egészen is el van hanyagolva a szarvasmarha tartás a régi Oláhországban. A tenyésztett faj csig-big állatokat ad. Csak a régi Moldvában fordítanak nagyobb gondot a szarvasmarhára és tenyésztnek zömök köpczös, nem rosz állatokat. A lótenyésztés szintén jelentéktelen. A juh-tenyésztést csak a nagy hegyek között űzik és ez az erdélyi határszéli juhtartással együtt, melyek az ugynevezett Marzsinyákok (határszéliek) folytattak, közelebből elapadt. A régi oláhországi sertést még ismerjük,

ama magas, mély, de rövid és lapos, éles sertéjű és kis felálló fülű állatokat. A hol okszerűbben tenyésztik a sertést Oláhországban, és pedig vannak oly uradalmak, melyekben azt teszik ott is, nemesebb fajtákat találni. Oláhországban dúsan terem a törökbuza, a dunai szigetek, fűzesek pedig kitűnő sertés-legelőt kell hogy adjanak és így a sertés-kereskedés-tenyésztés fontossággal kell hogy birjon Oláhországot illetőleg. Mindezek mellett Romániának gyár-ipara és kézmű-ipara egészen primitív. Van ugyan egy-egy egészen ujon cseperedő gyár is. A szeszfőzés, a mi különben nagyon hirtelen tud kifejlődni mint gyár-ipar, és épen oly hamar tönkremenni, nagy állami kedvezmények folytán jelentékeny állást tud elfoglalni.

Még eddig azonban a gyárpar és kézműipar egészen fejletlenül állanak. Megerősödünk ezen nézetben, ha megtekintjük, hogy a nem rég multban Erdély miket vitt ki Oláhországba; miket vitt mondok, mert a jelenlegi kivitel annyi, mint semmi. Vittek némi posztót, pokróczokat, némi szijgyártó-munkákat, hámozokat keveset, gyűszűket (férfi öveket, tűszűket), durva csizmákat, bocskorokat, durva kalapárakat, némi igen durva kötélárakat, kötélverő-munkákat, némi papírost, leginkább durva pakkoló papírost. A mely államnak ilyen beviteli cikkei vannak, annak nemcsak gyár-ipara nincsen, de kézmű-ipara is szerfelett fejletlen. Románia ez idő szerint agricol-ország, de a melynek megvan a maga törekvései gyár-ipart honosítani meg. A földmivelési termények és ágazatok közt a buza és törökbuza-termelés és ez idő szerint a sertés-tenyésztés birnak nagyobb fontossággal, Moldvát illetőleg a szarvasmarha tenyésztés is. — A mondottakban megleljük a kulcsot Románia magatartását illetőleg a kereskedelmi szerződésekre vonatkozó tárgyalásokban. És hogyan állunk a másik oldalon mi, Ausztria-Magyarország? Ausztria nem határos Romániával, határszéli forgalmuk nem lehet. Magyarország és Magyarországon épen az erdélyi részek azok, melyek határosak. Nekünk volt és lehetne sokkal jelentékenyebb határszéli forgal-

munk. Ausztria külföldre szorul buza, törökbuza, marha és sertés hiánya fedezésére. Tőlünk veszi, ha az jutányosabb, mint a más helyt vásárlás és más helyt, ha jobban úgy jön ki. Ausztria kivitele Romániába: posztó, vászon, pamutszövetek, ruhaneműk, gépek, az ugynevezett bécsi áruk stb. Számukra (Magyaroszágra nézve) a kereskedelmi szerződésben döntő súlylyal bír a buza, törökbuza, szarvasmarha behozatalának kérdése és ezzel kapcsolatban az állat-egészségügyi conventió.

Tudom, hogy közelebből némelyek az erd. ipar kérdését hangoztatják. Azt hiszem, arról nincs miért oly sokat beszélni. Nálunk, az erdélyi részekben kézmű ipar, házi-ipar, az igen is van és megvan az anyag, melyből gyáripárt lehet fejleszteni, de nálunk kifejlett gyárpar nincs. A posztokészítés volt az, a mi még leginkább hasonlított Erdélyben a gyáriparhoz, de mint látszik, még az sem volt igazi gyár-ipar. A szeszgyárakról szándékosan nem szólok, mert azoknak ez idő szerint, léte vagy nem léte, mindenütt a megadóztatás módjától, mértékétől és a kivitelnél nyújtott kedvezményektől függ. — Különben az erdélyi részeket tekintve, nem szabad a Romániával kötendő kereskedelmi szerződésben döntőnek az ipari érdekeket tekinteni. Így állván a dolgok: elszomorodva tekintene Magyarország földmivelő közönsége, a lakosság nagy többsége, ha romániai olcsóbb buza és törökbuza özönlené el piacainkat a megkötendő kereskedelmi szerződés következtében, az Osztrák-Magyarországból kiviendő iparterményeknek nyújtott kedvezmények fejében. Nem egyszer hallottam emlegetni, hogy Magyarországnak ugyan a maga egészében feleslege van búzában és töröküzében, de Erdély nem termel annyit, a mennyire szüksége van. Hogy ezen tétel nem áll, bizonyítják a rendes piaci árak. Erdély, mint a melynek piaca csakis nyugaton lehet és van, a román határszélhez pedig közelebb áll, Erdély tartok tőle, hogy az olcsó oláh gabona csapása alatt is inkább szenvedne, mint a többi, Magyarország.

Minden bajok daczára is azonban, most is

A két hét elteltével Dimbuj újból irt Magyar-Láposra, még egyszer felszólítván a fegyverek nyolcz nap alatti letételére, azon fenyegetéssel, hogy ellen esetben „még gyermeket sem hagy az anyja hasában.”

Ennek következtében Láposról egy bizalmas ember küldetett át Nagy-Bányára, kinek kalapja béllésébe varrták a segélyt-kérő levelet, mely a nemzetőrség főparancsnokának kézbesítettén, Andics őrnagy mintegy 2—300 nemzetőrrel elindult a két magyar község kíségetésére. Alig érkezett azonban Kovás-Kápolnákig, az ott összesereglett tömeg megtámadta, de jelentéktelen küzdelem után a támaszókat vissza- és szétverettek, s így a nemzetőrség estére Csernefalvára érkezett.

Gróf Teleki Domokos haszonbérője: Málós László Magyar-Láposon lévén, neje rögtön értesítette a nemzetőrség megérkezésétől, s ő, Szibert János járási orvos, Moldován Ferencz, Szász József és még négy magyar-láposi polgárral, lóháton, puska, kard és pisztolyokkal fegyverkezve, még az este utnak indultak Csernefalvára, mivel Domokos és Magyar-Lápos megtámadtatása másnap reggelre volt kitűzve.

A Köves-hegyen az ut már el volt állva a szomszédos községek lakossai által, kik látva a nemzetőrök közeledését s hallva különösen a fegyverek csörgését, megijedtek s szétfutottak.

Szibert és társai ez alkalommal menekülhettek volna, de Máles, ki különben oláh eredetű volt, nagyon is bizott népszerűségében, s felszólította a menekülőket, hogy ne féljenek.

E biztatásra visszatértek, de a lázadók körülfogták őket, megfosztották lovaik és fegyvereiktől, levetkőztették, s a fagyos novemberi időben tüskén-bokron keresztül, meztelen lábakkal hurczolták és később Felső-Szőcsre szállították. Utközben a foglyok és az őket szállító örök találkoztak Dimbujjal, ki csapatai elén Domokos elen indult, s kérdezték, hogy mit csináljanak a foglyokkal, mire ő a legnagyobb cinizmussal főbelövetésüket rendelte el. Így jutottak Felső-Szőcsre s az őrségen ott maradt határőröknek adattak át s a gróf Teleki Domokos alsó-rétjében, előbb kényszerítve közös sirjuk megásására, sorban, mind a nyolczan agyonlővettek.

Ezalatt Dimbuj serege Domokost felgyujtva, a kitörttűz lángnyelvvel mint egy kigyó futott végig

az utca hosszában, s a megrémült lakosság égő hajlékukból a mit hirtelenében megragadhatott, menekült. Itt egy gazda állatjait űzi, tova egy édes anya gyermekeit kétségbeesve vezeti karjain, egy pár párnát szorit, a család többi nagy és apró tagja, egyetmást ragadott ki a betörő lángok közül s azzal a mit megmenthetett, Magyar-Láposra menekült, s a láposi temető tetején telepedtek le, ott, hol már annyi könny folyt, ott, hol a vesztés fájdalmának annyi jajja hangzott el ott szomorú sorsukkal — e találó gyász tanyán!..

Mig Domokos és Magyar-Lápos községek lakosai a legváltóságosabb helyzetben voltak, a nagy-bányai nemzetőrök felvonultak a Köves-hegyen, a birtokukban lévő két ágyuval szétlődözték a torlaszt, szétkergették az ott levő csőcseléket, s a huszárság látván Domokost lángokban állani, leszállt Kohpatakára s felgyujtva, teljesen le is égette azt. Ezután nyolcz huszár, Zágoni káplár vezetése alatt bevágott Magyar-Láposra, s felbuzdítván a nemzetőrséget, megrohanták Domokoson felül Dimbuj csapatait, kik a nem remélt támadástól zavarba jöve, s vezérok által a következő biztatást nyerve: „fecsori pe picsari, care in câtreu fugiti pe deal la sims, aics unguri”, (lábra fiuk, szerte-szét a hegyre, mert itt vannak a magyarok), szaladtak szét, s a nyolcz huszár mindenütt nyomukban, löve s vagdalva kiket utól értek, Rogoz és Alsó-Szőcs felé menekülésök közepette. Így végződött Dimbuj gyászos szereplése Lápos vidékén. Egyedül lóháton távozott, aljas tettének sötét tudatával, kísérve a szerencsétlenek könnyárja, kísérve azoknak sújtó átkaikkal.

Most már a győzedelmes reakció vett körül polyp karjaival, elzárva a nagyvilágtól minden közlekedést.

Néma tudatlanságunkban, egy-egy hirtetünk az ismeretes német „Allgemeine Zeitung”-ból, mely Galliczián át juthatott be hozzánk.

S ebből jött a többek közt tudomásunkra, hogy december 2-ikán Ferdinánd magyar király a trónról lemondva, unokaöccsére, az általa oktrójjált alkotmány értelmében, mint I. Ferencz József, Ausztria monarchája lépett trónra, s ezen összbírodalomnak Erdély is, mintegy korona ország, kiegészítő része.

És így Erdély történelmi multjával megszűnt létezni, de e mellett annak egy lelkes várossát:

Deést, éppen a következő napokban a tényleges elpusztulás fenyegette.

Ugyanis Erdély északi részén az oláhság, titkos úton felhíva lett, hogy minden férfi magát hét napra élelemmel ellátva, jelenjen meg Naszódon. Itt a nagy számban felgyűlt tömeg élére állva Mihalás és Dimbuj, Deés felé vették útjukat, a Zsibónál központosult magyar erő ellen indulva.

Már december 12-én a Szamoson túl, a deési határ magaslatát elárasztotta; melynek lármája, mint egy fölvert vadméh rajának zaja, töltte be a völgyet.

A védtelen s lefegyverzett polgárok, s maga az egész város, mintegy elképpelve állta a bekövetkező eseményekkel szembe.

Ez időben a fedezetre hagyott nem nagy osztrák erőnek térparancsnoka Binder Károly határőri százados volt, ki Naszódon a katonai iskolában több magyar fiukat oktatott s ezáltal, de méginkább a szomszédos radnai fürdőn több magyar családokkal jött bizalmas ismeretségbe. Az aggódo városiak hozzá folyamodtak, ki maga is mint önéretes katona, ezen felháborodva, összeszedett kíséretével teljes katonai díszben szállott ki a zúgó táborba, s ott katonai szigorral mindenkit, de főleg a főbb tényezőket tette felelőssé, ha csak egy lázadó is a tömeget elhagyva, a város felé közeledik.

Az aggodalom és bizonytalanság között virasztott város fölött felviradt december 13-ika. Ekkor 9 óra tájt indult meg a tömeg, s másfél óra alatt vonult át a Zsibó felé vezető utra, hármassával sorakozva, vagy a miként a mellettük gyalog és lóháton siető tribunok és prefektek ostorukkal féken tartva mondák: „tri-cu tri.”

Éppen vasárnap volt, a tornyok harangjai elnémultak, a templomok ajtói nem nyitak meg, mintha az egész városnak e válságos átvonulás alatt szíve dobbanása megállott volna, mintha lélekzetét vesztette volna.

De alig hogy a vész elvonulásával könnyebben érezte magát, már harmadnapra a Szamos-völgye el volt árasztva a Zsibótól egy rövid ágyutüzelésre szétfutott tömegnek — vagy miként az osztrákok nevezték az ők haderejök egyik kiegészítő része: a Landsturmnak vézna és levert tagjaival...

azt mondom, a mit a mult években, hogy a ma-ga egészében az ország halad, a volt földbirtokos osztály, az egykori közép nemesség örökösei, azok jutottak rendkívül válságos helyzetbe. Önérzetes tetterős ember azonban kétségbe nem esik. K. K.

Kiállítási hírek.

Egan Ede értesítette a kiállítás elnökségét miszerint intézkedett, hogy tejgazdasági gépek és eszközök legyenek Deésen kiállítva, sőt intézkedést ígért, hogy az országos sajt és vaj-szövetkezet állítson ki egy kollektíót azon sajt-termékekből, melyek Magyarországon jó minőségben készülnek és melyek előállítására Erdélyben is kíváncsatos. Kilátásba helyezte továbbá: miszerint a körünkben tartandó vándorgyűlésben ő is részt vesz, hol Erdély tejgazdasági és állattenyésztési jövőjére nézve, nézeteit szándékozik kifejteni.

A nagyméltóságú pénzügyminiszterium lottó-igazgatósága a kiállítandó tárgyakból tervezett és benyújtott sorsjáték-tervezetet helyben hagyta, illetőleg engedélyezte.

Értesülésünk szerint az erdélyi gazdák VII. vándorgyűlésén, az orsz. erdészeti együletet báró Bánffy Dezső egyl. alelnök vezetése alatt Abrudbányai Béla m. kir. erdőtanácsos, Girsik János erdő-igazgató és Laitner Ede erdőfelügyelő urak fogják képviselni.

Kiállításunkban leendő résztvevőket jelzők: Lactner, Széky és társai, Sz.-Kratzna, cognac. Pick S. János Szeged, paprika, tarhonya, stb. Schonbeck Imre Esztergom. Roling Károly Budapest. Frank-kis János, első erdélyrészi kályha-gyára Kolozsvárt. Tajber Gusztáv Békés-Csaba. Voszka Ferencz Nagyvárad, cipész. Reisch János cipész, Pécsent. Grau János Lugos.

Bejelentő ivaikat beküldték: Politzer Miksa Tiszolcz, juh-turó. Szenkirályi Árpád Székely-Keresztur, székely-tengeri csöves, szemes és bevermelt állapotban. Gorov Miksa Debreczen-aczél sodrony-ruganyos-ágybetét. Ifj. Asztalos Lajos Sz.-Udvarhely, piros és fekete cigány menyasszonyi csizmák. Garay Armin Budapest, szab. pamlag-ágy. Guttmán Ede Eperjes. Országos sajt- és vaj-szövetkezet kiállít 4 □ méteren.

VEGYESEK.

— **Május** nagyon szép és kellemes napokkal köszöntött be, az egész külvilág mintegy újjászületett, a mező virágokkal ékeskedik, az erdők, ligetek a szárnyas énekesek vig dalától viszhangzanak, s a közbe jött futóesőáldásos cseppei a növényvilág tenyészetét fokozta. A gyümölcsfa minden neme gazdag terméssel kecsegtet; az élőfák dús virágokban állanak. A kerti munkák már befejezve, a tavaszi vetések és szőlők munkája folyamatban van, de a száraz időjárás a szántást nehezíti.

— **Pignoletto, Duttenkorn és székely-tengeriből** gazdasági együletünk titkári hivatalánál, míg a készletben tart, nem egyleti tagok is részesülhetnek. Husz liter ára 1 frt; 15 liter fehér gyalog paszuly ára 60 kr. — Jeles körtve és alma oltógalyak ugyanitt díjmentesen kaphatók.

— **A deési népfölkelők tisztképző tanfolyama** folyó hó 2-án fejeztetett be. A tizenkét jelentkező dicséretes sikerrel állotta ki a közbizsgát. Az utolsó nap volt a szomszédos községek határán a harcászati gyakorlat, reggeli 5 órától 12-ig, mely alkalommal a tűzoltói zenekar túl a hídfőn várta a kifáradott bajnokokat, szép számú kísérek jelenlétében. Este kedélyes társas-vacsora volt, lelkes felköszöntések mellett. A tanfolyam vezetője Boér György, szakképzettsége s megnyerő modora által a tisztjelöltek teljes elismerését méltán érdemelte ki.

— **Az „erdélyi bazár“-ra** Budapestre sok szép „varrottas“ érkezett Kalotaszegről. Lesz kiállítva kész ruha és női kalap is, méltó urnőink figyelmére. A mit Párisban „páratlan szép“-nek nyilvánítottak, még pedig nem csupán francia udvariasságból, azt bizonyára itthon sem fogják kevesebbre becsülni, azért, mert a magunk nép-iparának terméke. Mme Adam, hazánkat szerető francia lelkes nő, egy Kalotaszegre intézett újabb levelében úgy nyilatkozott, hogy mit sem talál szebbnek, mint ezt a magyar himzést.

— **Nagy Jakab tilinkó-művész** városunkat is utjába ejtvén, 12-én a dalkör közreműködésével a színházban concertet rendez. Felhívjuk eme hírneves művész meghallgatására a nagyérdemű érdeklődő közönség becses figyelmét.

— **A deési összes iskolák majálissa** folyó hó 14-én fog megtartatni a Réterdőn, melyre a nagyérdemű közönséget a rendezőség tisztelettel meghívja. Italok és hideg ételekről, ugyszintén kocsik közlekedéséről is gondoskodva van.

— **Szamosujvárról** írják: hogy a május első híres országos vásár nagyon silányan folyt le. A barompiaczra nagyon kevés állat hajtatott fel s azoknak sem volt kelete, melyeknek ára napokint hanyatlak. A juh-vásár se volt élénk, sőt tekintve a vidéken már lejárt juh-vásárokat, itt már párja egy pár forinttal olcsóbb volt. A belpiaczon a kereskedők és iparosok még kevésbbé voltak vásárlók által igénybe véve.

— **A veres-himlő** városunkban az apróbb gyermekeken szorványosan mutatkozik, azonban nagyon enyhe fellépése s egy pár nap alatt szelíd, lázas állapottal, csendesesen foly le.

— **A budapesti E. M. K. E.** tizenötezer forintnyi biztos évi jövedelmet vár a krajczáros gyűjtésből. Már is több mint háromezer perselyt osztottak ki s ha mindenikbe naponként csak két kraczárt tennének, az évi összág jóval meghaladná a tizenötezer forintot. Pedig lesz persely, melybe több is gyűl; mert hisz nyilvános helyeken: vendéglők s szivarárusok asztalain állanak. A hazafias ügyet a fővárosi iparos osztály is lelkesen fölkarolta; sok egyszerű házban ott diszeleg az E. M. K. E. föliratu kis bádóg-persely.

— **Tűz a vidéken.** Folyó hó 1-én Kolostor-Vaadon ismét tűzvész dühöngött, mely Marosán Vaszilika árvái épületeit semmisítette meg. A kár körülbelül 280 frt.

— **A képviselőházban** élénk vita volt, mint rendesen, mikor milliókról van szó. Balról jobbra nagy vadak bombái hulltak, jobbról balra pedig a czáfolatok röppentyűi. Képviselő a teremben s hallgató a karzaton mindvégig volt elég. Az állami pénztárak tartalékkészletének kiegészítéséről szóló törvényjavaslatot Hegedüs Sándor, mint előadó világítá meg s ajánlá elfogadásra, terjedelmes beszédben. Harminezkét-millió forint hitelre kér a kormány felhatalmazást. Helfy Ignác elismerte a pénztári készletek szükségét, mert készlet nélkül a legegyszerűbb üzletet sem lehet vezetni. De a kormány eddig sem a pénzügyi kezelés rendjének fentartására fordítá a készleteket.

A mérsékelt ellenzék részéről Horánszky Nándor még élesebben támadta meg a törvényjavaslatot, mely — szerinte — nem egyéb, mint az öszinteség nélküli s a népet elámitó pénzügyi politika folytatása. Ezeket a milliókat is ép úgy elnyeli a tenger, mint az eddigieket. (Helyeslés balról.) Dr. Wekerle Sándor állott fel s nagy csönd lett. Ez volt mióta államtitkár és képviselő, első beszéde. Mint pénzügyi hivatalnok adott ugyan már szakbeli felvilágosításokat, de azok csupán száraz és szabatos magyarázatok voltak. Parlamenti beszédet most tartott először. A külsője akár egy fiatal lordé: erős alak, értelmes arc, bajusz és szakál nélkül, derült homlok és nyugot otthonosság. Mintha tiz év gyakorlata volna mögötte, oly folyékonyan rögtönöz. Először is ama vád alaptalanságát czáfolta, mintha a kormány nem értesítette volna a Házat a pénztári készletek hovaforrásáról, s elmondá, hogyan és mint értesíté. Polemizált a két ellenzék előtte beszélt szónokával, a beszédekben levő ellentétet élénken kizsákmányolva. Megczáfolta a támadásokat, melyek a könnyen hívőkben kétséget támaszthatnak a pénzügyi kormányzat jóhiszeműsége iránt. A pénzügyi ismeretek alapos ismerése, jó emlékező tehetség, mely az évszámokat és nagy összegeket pontosan és gyorsan tudja idézni, s a beszéd vezérfonalának továbbvezetése elismerést támasztottak az új szónok kiváló tehetsége iránt azokban is, kik állításait épen nem voltak hajlandók tetszéssel kísérint. A jobboldalról éljént kiáltottak s számosan fogtak vele kezét, köztük a kormányelnök is. Hoitsy Pált legkevesbbé sem győzte meg a beszéd. Szomorú arccal és hangon szolt a pénzügyi helyzet szomorú voltáról, s vádolta a kormányt keményen, mivel a más pénzt folyó állami kiadásokra fordítá. Ha — ugymond — alárendelt hivatalnok tenne ilyet, fenyítőszék elé küldenék. A jobboldal erre zúgott, a baloldal az mondta: úgy van! Felszólalt gróf Szapáry Gyula volt pénz-

ügyminiszter is, Helfy vádjai ellenében védve magát hogy ő nem hallgatott el semmit, nem vezeté félre a Házat. Ezután a kért összeg megszavaztatott.

— **Oláh-gyűlést** tartottak folyó hó 1-én Deésen is, a közeledő képviselő választások alkalmával követendő magatartás tárgyában. Az aktív vagy passív álláspont kimondását a nagy-szebeni gyűlés határozatától tették függővé. Ez alkalommal Deésen központi, a magyar-láposi, nagy-iklói, bethleni és n.-ilondai választó kerületekben pedig fiók-választmányt alakítottak. A központi választmány tagjai lettek: Mán Gábor, dr. Mihaliu Tivadar, Muntean Agoston, Herman Tivadar, Velle János, Pap Máté, Capa László, Stetiú Gerő, Fekete Nyegrucz Miklós, Puskariu Gergely, Goron János, Keresztes János. Nagy-Szebenbe küldendő deputátusokul megválasztották: Mán Gábort, Muntean Agostont, Mihaliu Tivadart, Stetiú Gergelyt, Nyegrucz Fekete Miklóst, Heczegán Nikulajt, Kerebecz Vaszit és Fogarasán Timofiet.

— **A toroczkai nagy tűzvész** e hó 1-én délután ütött ki. Gál unitárius lelkész sertés-ol melletti szemétdombja gyuladt ki, mely mellett gyermekek játsztak. A tüzet valószínűleg a gyermekek vigyázatlansága, de semmiesetre sem gyújtás idézte elő. A száraz széles időben a vész rohamosan terjedt. A papilaktól kezdve, északkeleti irányban a falu végig égett. A falu végén a házakon túl nagy területen az élőfák is elszenesedtek. Nehány óra alatt ötvenhat telek háromszáz épülettel porrá égett. Menteni semmit sem lehetett. A lakosok a forráság miatt pinceszékbe húzódtak, hanem félig fultan vánszorogtak elő később. Kétszáz ember maradt kenyér és hajlék nélkül, koldusbotra jutva. Négy ember a tűzbe veszett. Ezenkívül tizenhárom ember súlyosan, tizennégyen pedig könnyebben megsebesültek. Mésszáros csendőr-örmeister súlyosan megsebesült. A lángok közé számos szarvasmarha is belepusztult.

— **Gyászhir.** „Alólirottak a maguk, valamint több közeli és távoli rokon nevében, a legnagyobb fájdalom mély érzetével szomoruan jelentik, hogy az elfeledhetetlen jó és hű feleség, a pótolhatatlan és határtalanul szerető legjobb és leggondosabb anyja, szeretett leány, szerető nővér és rokon: Bárány Diószegi Béláné szül. Hajnik Etelka 1887. évi május hó 6-án reggel 1/2 2 órakor, életének 28-ik és boldog házasság életének 10-ik évében rövid szenvedés után jobblétre szederült. A megboldogultnak földi részei f. hó 8-án d. u. 3 órakor fognak a róm. kath szertartás szerint lakásáról az árpástói közös sírkertbe örök nyugalomra elhelyeztetni, és lelkeért az engesztelő áldozat a csicsó-kereszturi róm. kath. templomba f. hó 9-én 10 órakor leend az egek urának bemutatva. Béke lengjen felette! Áldott legyen emléke! Árpástó, 1887. május 6-án. Bárány Diószegi Béla. Mariska, Tibor, Etelka és Béla, mint gyermekei. Özv. Hajnik Józsefné, mint anyja. Hajnik Mária, Bertzi és József, mint testvérei.

**** Apró hírek.** **A Deák-szobor** talapzata a Ferencz József-téren, Budapestén teljesen elkészült. Az egészet most még faburkolat fűdi, mely a szobor elhelyezéséig megmarad. A kilencz méter magas és hatodfél méter széles talapzat impozáns benyomást tesz. — **A debreczeni színház** saisonja végén elismeréssel nyilatkoztak a társulatról, mely hét hosszú hónapon át, válságok között sem csüggedve, illően tölté be feladatát. A közönség is méltányolta igyekezetüket s a város sem maradt hátra az istápolásban. — **A nemzetközi ekeverseny** és gépkiallítás, melyet az országos gazdasági egylet rendezett, igen jó sikerrel ment véghez. — **Vágújhelyen** egy Kossuth János nevű lakos fenyítő följelentést tett, mert valaki azt mondta, hogy az ő neve Kossuth Lajos; a járásbírószág azzal utasította el, hogy ezt nem becsületsértésnek, hanem inkább megtiszteltetésnek tekinthetné. — **A német lapok** most egész sorát közlik a kémkedési történeteknek. Szerintök nemcsak Elzász és Lotharingia, hanem egész Németország is el van árasztva kémekkel. — **Oroszország** újra csak azt ismétli, hogy a jelenlegi bolgár kormánynyal nem áll szóba. — **A volt bolgár fejedelemről** minden héten más és más alakban jön forgalomba a hír, hogy visszatér trónjára. — **A francia-angol viszony** rosszabbulásával is ijesztgetnek. Egyiptomot Franciaország nem akarja Anglia korlátlan hatalmának átengedni. — **A német kormánynak** a Schnäbele-esetben tanúsított magatartása azt a benyomást tette, hogy Németország óhajtja a béke fennmaradását, különben az eset elég ürügy lehetett volna arra, hogy Franciaországgal a végsőig vihesse a viszályt. Most ismét Oroszország magatartása kezd gyanút ébresztetni. — **Ausztriában** is növekedik a deficit.

KÖZGAZDASÁG.

A luczernátóli felfuvódás.

Alig tételezhető fel, hogy akadna széles e hazában még ma is értelmes gazda, ki szarvasmarháját a luczernával (e különben páratlan takarmánnyal) oly módon etetné, hogy ezért önának kárt s jószágának bajt okozna. A luczernávali etetés sokkal régebbi már, hogysen bárki, akár a saját, akár a más kárán e tekintetben kel-

lőleg nem okulhatott, elég tapasztalatot nem szerezhettek s arról eleget nem olvashatott volna. Itt inkább arról akarok szólni, hogy, ha vigyázatlanságból mégis megesett, hogy szarvasmarháink a nem száraz luczernától betegek lettek, mint t járjunk el azok egészsége helyreállítására nézve És itt legtöbbet s leghasznosabbat úgy vélek tehetni, ha tapasztalataimat mondom el.

Megtörtént, hogy marháim egy reggelen üres gyomorral a levegőre hajtattak; a pásztorok vigyázatlansága folytán az ökrök a sovány legelőről csakhamar átesaptak a közeli üde luczernásba, honnét egy félórai legelés után (mire a pásztorok észrevették) máris a felfuvódás kezdő állapotában tereltettek be a majorba. A fuvódás oly rohamosan növekedett, hogy szolgálaim segítségül hozzám szaladtak, s mire én odaértem, egy ökr már meg is dögölt, a többi negyven darab közül a legpuffadtabbakat kiválasztottam, bekötöttem az istállóba s minden egyes darabnak a szájába önttettem a már megoltott mézből jól felhigitva s csekély ammoniak szeszrel vegyítve 2 liternyit, ezután jól megdörgölttettem a kezekkel a hastájakat, s egyenkint gyors léptekben fel s alávettem őket. Egyeseknél a hasfalak egy félórai szünet után már úgy lelohadtak, hogy további kezelés fölöslegesnek mutatkozott, — megis gyógyultak. A makacsabban felfuvódottaknál az adag beadása, a bedörzsölés, valamint a jártatás is ismételtett és pedig sikeresen, mert két óra lefolyása alatt mind a negyven az udvaron ugrándozott s régi egészségnek örvendett.

A fentiek mellett két darabnál oly makacs ellentállást mutatott a betegség, hogy már-már a szur-csapot akartam használni, de ezeknél a légső benyújtása és egy-két langyos allövet befecskendezése is megtette a kellő hatást, mert este felé ezek is már a többivel falatoztak jóízűen. És így a 44 darab ökrből csak egy esett áldozatul, ez is csak azért, mert nem hittak elő engem a kellő időben.

Ez eljárás tehát a legjobb hatásának mutatkozott, s mivel mellette olcsó is, hamar is hat, s mindenkor kéznél is van (legalább lehet), tehát ajánlatra méltó. A legjobb ellenszer azonban mégis az a számtalanszor elmondott intés: őrizkedjünk attól, hogy marháink tisztán zöld (nyers) luczernát egyenek. **M. F.**

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ KOVÁCS SAMU.

HIRDETÉSEK.

ÉRTESETÉS! (93)

A midőn van szerencsém tudatni a nagy érdemű városi és vidéki közönséggel, valamint az igen tisztelt megrende löimmel, hogy lakásomat **Rév-utca 24. számú utca felőli házba** áttettem, értesíteni kívánom, miszerint a **női ruhák** készítésein kívül, előnyös feltételek mellett a szabályos **varrás** és **szabásrajzbani** oktatással is rendelkezésre állok.

Vidéki **tanítványok teljes ellátás**ban is részesülhetnek.

Deésen, 1887. május hó 5-én.

Tisztelettel:

1—3 **Duzsárdi Károlyné.**

LUCZERNÁS. (94)

Egy kitünő luczernás kert az Alsó-Kodor-utczából a felsőbe vezető sikátor mellett, haszonbérbe kiadó. — Értekezhetni Hirsch Jakabbal, Deésen.

Szám: 1850.—1887. polg. (95)1—3

Hirdetmény.

Lukácsi Dávid és Hunyadi Ferencz kérelmére a szász-ujfalusi határ általános tagosításának megengedése iránti tárgyalás Szász-Ujfalu községében a helyszíne folyó évi június hó 3-ik napjának d. e. 9 órája kitűztetvén, ezen határnapra érdekelt felek személyesen, vagy meghatalmazottjaik által oly megjegyzéssel idéztetnek megjelenni, hogy egyik vagy másik félnek kimaradása úgy fog tekintetni, mintha a tagosításba beleegyeznek,

s hogy a tagosítás megengedése iránti kérelemnek beadott példányát ezen kir. törvényszéknél megtekinteni szabadságukban áll. — A deési kir. törvényszéknek 1887. április hó 16-án tartott üléséből.

Sz. 733—1887.

(96)1—2

Arverési hirdetés.

Alábbirt előjáróság ezennel közhirre teszi, miszerint Szent-József község tulajdonát képező „Ineutiu“ nevű havasról 48 holdnyi fenyves-erdő terület e folyó 1887. évi május hó 24-én, délelőtt 10 órakor kezdődő szóbeli árverésen Szent-Józsefen, a körjegyzői irodában, 4 év alatti kihasználásra el fog adatni. A kikiáltási ár mindenik 1600 □ ölnyi kat. erdő holdért 60 frtban állapítván meg, árverelni szándékozók kötelesek a 2880 frt reménylet erdővétel áránam megfelelő 10% bánatpénzt — ha magyar honpolgár, — ellenben ha külföldi 15%-ot tulajdonos község megbízottja kezéhez készpénzben, vagy elfogadható s óvadékképes állampapirokban letenni. A szóbeli árverés megkezdése előtt írásbeli zárt ajánlatok is elfogadhatnak, ha azok 10- és esetleg 15%-nyi bánom pénzzel, kellő bélyeggel és azon záradékkal ellátvák, hogy az árvező az árverezési föltételeket ösmeri és azoknak alá veti magát.

A részletesebb árverési feltételek a a szent-józsefi körjegyzőnél a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kelt Szent-Józsefen, 1887. április hó 24-én.

Nagy László,
h. jegyző.

Zaharie Urece,
Primari.

Sz. 749—1887. kj.

(97)1—2

Árverési hirdetés.

Besztercze-Naszódmegyébe kebelezett Magura község előjárósága közhirre teszi, hogy tulajdonát képező „Persia“ nevű havasról, kihasználásra eladni engedélyezett 162 hold 111 □ ölnyi ős-fenyves erdő terület, e folyó év május hó 26-án, d. e. 11 órakor, Magurán, a községi irodában, szóbeli árverés útján, 5 év alatti kihasználásra el fog adatni.

A kikiáltási ár holdanként 75 frt. Árverezni óhajtok kötelesek a 10, esetleg 15% bánatpénzt a község megbízottja kezéhez készpénzben, vagy óvadékképes állampapirokban letenni.

Kellőleg felszerelt írásbeli zárt ajánlatok a szóbeli árverés befejeztéig elfogadhatni fognak.

A részletesebb árverezési föltételek a szent-józsefi körjegyzőnél a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Magura, 1887. évi április hó 26-án.

Nagy László,
h. jegyző.

Számszon László,
f.tbíró.

Néviró: Nagy.

Szám 2119—1887.

(87)2—3

Csödhirdetmény.

A deési kir. törvényszék részéről közzététe-tik, hogy Herdi Lajos s neje Török Magdolna szamosujvári kiskereskedők ellen, ezeknek bárhol találtató ingó és — Horvát-Szlavonországek kivételével — a magyar állam területén levő ingatlan javaira a csőd megnyitattott.

Csödbiztosul Szalánczy Lajos törvényszéki bíró, tömeggondnokul Esztegár László, helyettesül dr. Mihály Tivadar ügyvédek nevezettek ki.

Felhivatnak mindazok, kik az általános csödtömeg ellen mint hitelezők igényt támaszthatni vélnek, hogy ebbeli igényeiket 1887. évi június hó 1-napjáig bezárólag, mint a követelések bejelentésére kitűzött határidőig, ezen kir. törvényszéknél, az 1887. évi június hó 18-ik napjára délelőtt 9 órára e törvényszék helyiségeibe kitűzött felszámolási tárgyalás határnapján leendő megállapítás és osztályozás végett az 1881. évi XVII. t.cikkben kijelölt joghátrányok terhe mellett a csödtömeg ellen az idézett csödtörvény 126—129. §§-aiban foglalt rendelkezései szerint az esetben is bejelent-sék, ha igényeik tekintetében külön per volna folyamatban.

Felhivatnak továbbá a zálog- és megtartási joggal bíró hitelezők, hogy az általuk szerzett jogot a tömeggondnoknak jelentsék be, s az ál-

taluk birt dolgokat a tömeggondnok felhívására megbecslés végett mutassák fel.

Azok, a kiket elkülönítési, visszakövetelési vagy külön kielégítési jog illet, figyelmeztetnek, hogy a menyiben jogaikat nem érvényesítik, azok a csödtömeg értékesítését és felosztását gátolni nem fogják.

Végre a csödhitelezők felhivatnak, hogy 1887. évi június hó 21-ik napján, mint e czélra kitűzött határnapon, délelőtt 9 órakor a törvényszék fenn kitett helyiségében, a csödválasztmány megválasztása végett, a hitelezői minőségüket igazoló okiratokkal ellátva jelenjenek meg.

Kelt Deésen, 1887. évi április hó 20-ik napján.

A deési kir. törvényszék mint csödbíróság.

Balás Máté,
kir. törvényszéki elnök.

Hosszu,
jegyző.

A DEÉSI TAKARÉKPENZTÁR

május 19-én d. e. 10 órakor saját helyiségében a Czecz Zakhar-féle házban tartja meg rendes

KÖZGYÜLÉSÉT.

TÁRGYAI:

1. Igazgatói jelentés; (80)3—3
2. A zárszámla beterjesztése;
3. A felügyelő bizottság jelentése;
4. A tiszta jövedelem felőli határozat;
5. Az igazgatóság és felügyelő bizottság tagjainak megválasztása.

A fennirt gyűlésre a t. cz. részvényeseket tisztelettel fölhívja személyesen vagy meghatalmazottjaik által megjelenni.

Deés, 1887. április 19-én.

Az igazgatóság.

Szolnok-Dobokavármegye főispánjától.

Szám 515—1887. eln.

(86)2—3

Pályázati felhívás.

Deés rendezett tanácsu város kebelében a rendőrkapitányi állás üresedésbe jövén, ezen állásra az 1886. évi XXI. t.cz. 57. §-a g) pontja, illetve 80-ik §-ban és ugyan-ezen évi XXII. t.cz. 69. §-ban birt jogkö-römből kifolyólag, ezennel pályázatot nyitok.

Felhivatnak tehát mindazok, kik ezen élethossziglani kinevezés mellett 900 frt évi javadalmazással összekötött állást elnyerni óhajtják, hogy életkorukat, végzett tanulmányaikat, nyelvismeretüket, eddig elfoglalt állásukat kitüntető bizonyítványokkal felszerelt pályázati kérésüket alólírotthoz folyó évi május hó 31-ig annál inkább is beadják, mert a később érkezettek tekintetbe vétetni nem fognak.

Deésen, 1887. évi április hó 19-én.

Br. Bánffy Dezső, s. k.
főispán.

Frisztöltésű sztojkaí ásványviz.

Tisztelettel tudatom a nagyérdemű közönséggel, hogy a sztojkaí ásványviz-raktárt Deésen Demeter Béla urnál, Szamosujvárt Csáusz Dániel urnál helyeztem el, a hol is egy literes üveg áru cserében 7 kr., üvegestől 14 krajczáron minden időben kapható.

Salamon Hermann,
sztojkaí ásványviz bérlo.

2—2

A kékesi járás főszolgabírája.

Szám 2496—1887.

(92)2—3

Pályázati hirdetmény.

A Szászuifalu és nagy-devecseri körjegyzői keretekben lemondások folytán megürült körjegyzői segédi állomások betöltése szempontjából pályázat nyitattik.

Felhivatnak mindazok, kik ezen egyenként 150 frt fizetés és 50—50 frt lakbérilletményvel összekötött állások valamelyikét elnyerni óhajtják, hogy honosságuk, képességük, nyelvbéli ismeretük és eddigi szolgálatukat tanusító okmányokkal felszerelt folyamodványaikat f. év május hó 16-ik napjának d. e. 11 óráig alólírtthoz annyival bizonyosabban adják be, mivel a később érkezettek nygelembe vétetni nem fognak.

Kékesen, 1887. ápril hó 21-én.

Nagy Lajos, főszolgabíró.

Nyomat t Demeter és Kiss gyorsajtóján Deésen, 1887.